

[Bernhard Baunsgaard.]

er særdeles vigtigt, og det er vel i og for sig et af de betydningsfulde af de problemer, man har rørt ved med dette forslag. Jeg vil gerne sige det på den måde, at jeg tror, at vi, der er tilhængere af et frit samfund, netop skal være stærkt interesseret i dette problem. I rent kapitalistiske samfund eller i socialistiske samfund kan man skyde dette problem fra sig; dér regner man jo netop ikke med de enkelte individer, men vi, der er tilhængere af et frit samfund, hvor det er de enkelte individer, der tæller, vi må netop være interesseret i, at vi får en indflydelse på arbejdspladserne for dem, der er ansat dér. Vi har fra det radikale partis side så langt tilbage som i 1927, 1928, 1929, efter den anden verdenskrig i 1949 og senest med forslaget om klimaet på arbejdspladserne været inde på dette problem.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at det, der for mig og for det radikale venstre er det helt afgørende, er, at det netop er de beskæftigede på arbejdspladsen, der får indflydelsen, og ikke organisationer eller staten. Jeg vil også gerne sige, at det for mig er helt afgørende, at denne medindflydelse kombineres med et medansvar, og det ærede medlem hr. Poul Dam, der jo har været med til at stille forslaget og formodentlig vil sige noget om sit eget forslag om lidt, kunne jo, hvis han ikke kender til det, gå hen og slå op i Rigsdagstidende for de år, jeg har nævnt.

Endelig kommer vi til det sidste; det er forslaget om et institut for produktions-rationalisering, som vederlagsfrit kan bistå erhvervsvirksomhederne. Da jeg talte med en erhvervsleder om dette, sagde han: det vil jeg godt abonnere på, at vi frit skal kunne overflytte hele vor undersøgelsesvirksomhed til en statsinstitution, det ville være dejligt. Men dér må jeg igen sige, at jeg tror ikke rigtig, SF har overvejet, hvilke konsekvenser forslaget vil have, for hvis det virkelig, som man antyder her, skulle være alle virksomheder, der frit kunne få hjælp, og samtidig fagforbundene og andre organisationer, så tror jeg, at det ville blive et institut, der fik et sådant omfang, at det slet ikke er forudset af SF.

Må jeg sige, at jeg deler helt de bemærkninger, der er faldet om det grundlovs-

stridige; jeg har endvidere sagt, hvor jeg mener forslaget er grundlovsstridigt, og jeg må bede formanden nøje overveje, om vi virkelig her i tinget kan lade et grundlovsstridigt forslag komme til videre behandling. Jeg synes, der er al mulig grund til at overveje det. Nu da jeg kan se, at ikke engang halvdelen af den socialistiske folketingsgruppe er til stede for at høre på behandlingen af partiets eget forslag, så var der måske grund til, at formanden udsatte afstemningen til en anden mødedag.

Antonsen: Ja, vi kan jo i dag glæde os over de tilkendegivelser, vi har hørt fra ordførerne. Det er jo et meget vigtigt spørgsmål, der diskuteres, og det, der er sagt fra de herrer ministres side og fra ordførerne for alle partier undtagen forslagsstillernes parti, har jo været meget positive indlæg over for de problemer, der rejses gennem forslaget til folketingsbeslutning. Jeg er stort set enig i alt, hvad de herrer ministre og ordførere har sagt, og må altså også vende mig mod de midler, der peges på i forslaget, som diskuteres.

Forslaget skulle jo tilsigte at fremme den økonomiske vækst. Vi er helt overbevist om, at ad de veje, der peges på, vil man i virkeligheden modvirke den økonomiske vækst. Man kan måske i en kort periode redde enkelte virksomheder, som ellers ville bukke under for udviklingens gang, men på lidt længere sigt ville det gå ud over hele landets konkurrenceevne og derigennem evnen til at opretholde den fulde beskæftigelse. Der finder jo i disse år en kraftig og stadig tilpasning sted. Tusindvis af arbejdspladser er blevet nedlagt her i landet gennem de sidste år, og tilsvarende antal nye arbejdspladser er blevet oprettet. Det er en tilpasningsproces, som foregår ganske automatisk, og vi har jo ikke i dette land nogen arbejdsløshed.

Vi er principielt tilhængere af, at denne frie tilpasning stadig fortsætter, men må dog indrømme, at vi også kan acceptere undtagelser i visse tilfælde. For det første i det tilfælde, hvor en almindelig arbejdsløshed opstår; da er vi jo forpligtet til ifølge grundlovens § 75 at bidrage til, at vi igen får fuld beskæftigelse. Men også midlertidige vanskeligheder i enkelte erhverv eller brancher kan jo medføre, at folk, der ellers er